

صبا

روزنامه فرهنگ و هنر

گفت‌وگویی «صبا» با

سعید نیک‌پور بازیگر نقش ستارخان:

ستارخان را سال‌هاست می‌شناسم

«ایراندخت» بهترین اثر

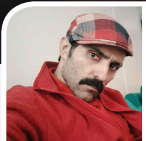
محمد رضا ورزی است

گروه بازیگران نمایش «شیطونی»
از اجرای اثری متفاوت می‌گویند

مردن آدم در تصویر

ایلگار نجف‌درگفت و گو با صبا:

کیارستمی را دوست دارم ولی تقلید نمی‌کنم

وحید خانه‌ساز

سرمقاله

کاش تاریخ این بار تکرار شود!

در زمانی که چندین دور تلویزیون ایران از تنوع امروز برخوردار نبود، برنامه‌های زیادی تولید نمی‌شدند و همه امکانات رسانه ملی به دو شبکه «یک» و «دو» خلاصه می‌شد. در آن زمان مقوله‌ای به نام برنامه «زنده» وجود نداشت و سریالهای تولیدی تنها هفته‌ای یک بار به روی آنتن می‌رفتند و یک بار بیشتر پخش نمی‌شدند.

حال هر کس که بیرون از خانه بود یا گیرنده‌ای در اختیار نداشت دیدن برنامه مورد علاقه‌اش را از دست می‌داد و حسرت به دل می‌ماند و منتظر که شاید روزی همان برنامه دوباره پخش شود و از بخت یاری مخاطبان بوداگر این اتفاق می‌افتاد. در آن سالها تبلیغات تلویزیونی و پیام‌بازگانی هم بی‌معنا بود و تلویزیون به ابزار تجاری تبدیل نشده بود. در آن سالها با وجود آنکه تکنولوژی هنوز زندگی بشر را چنین تحت تأثیر قرار نداد، صنعت فیلمسازی هنوز به سیستم دیجیتال مجهز نشده بود و تنوعی در نحوه تولید وجود نداشت و فیلمها و سریالهای زیادی تولید نمی‌شدند؛ اما همان آثار، در خور توجه بودند و بی‌تکرار! کافی است نگاهی بیندازیم به سالهای پس از انقلاب و آثاری که در دهه ۶۰ تولید شدند؛ آن هم در آن دوران بحرانی که جنگ تحمیلی آرامش مردم را به هم زده بود و کشور هنوز درگیر پس‌لرزه‌های انقلاب ۱۳۵۷ بود و قوانین مشخصی درباره نحوه مدیریت و اداره بخش‌های مختلف جامعه وضع نشده بود.

بعید است دوباره تاریخ تکرار شود و سریالی چون «هزار داستان» ساخته علی حاتمی ساخته شود یا مثلاً کودکی از دیدن برنامه‌ای مانند برنامه «محلله برو بیا» یا «بازم مدرسه‌ام دیر شد» به وجد بیاید! کدام مسابقه تلویزیونی حال حاضر را می‌توان با «مسابقه هفته» یا اجرای منوچهر نودری مقایسه کرد؟ بی‌شک نمونه‌های بسیاری را می‌توان آورد که دلیلی باشند بر این ادعا!

اما مشکل کجاست و دلیل این سیر نزولی چیست؟ قطعاً درباره این روند و دلایل آن می‌توان بسیار نوشت و گفت که در حوصله این مقاله نمی‌گنجد؛ اما می‌توان به این نتیجه واضح و واحد رسید که تکنولوژی و پیشرفت ادوات و ابزار؛ و البته وجود شبکه‌های متنوع تلویزیونی و تعدد نیروی انسانی دلیلی بر تولید آثار با کیفیت نیستند؛ اما به هر حال، می‌توان آرزو کرد و گفت: «کاش تاریخ تکرار شود تا دهه ۶۰ تنها دوره طلایی تلویزیون نباشد!»